

GEERTEN.

Je aarzelen was de erkèning. Wat is er ook tègen? Wij willen toch vrienden zijn. Wij weten nu, dat een soortgelijk verlangen ons drijft. Ik sprak het onomwonden uit en jij doordat je in den viciëusen cirkel van je weerleggingspogingen bleef ronddraaien. . . . En wàt is daarmee gezegd? Iets zeer algeméens. (*Ange ziet hem aan met bedoeling*). Zeker, méér dan een algeméene beteekenis voor onzen wederzijdschen stand had het niet. (*Zij blijven elkander even zwijgend bestaren*).

ANGE (*met een glimlach*).

Jà. . . . Hoe lang kènnen wij elkaar nu al?

GEERTEN.

In de gewone realiteit is dit onze vierde ontmoeting.

ANGE (*uitlokkend, schoon iets spotachtig*).

En anders?

GEERTEN.

De voortzetting van onze eeuwenoude. . . . vriendschap.

ANGE (*half-spottend, half-ernstig*).

Ik kan me niet herinneren je in een vorige incarnatie ontmoet te hebben.

GEERTEN.

Ik wèl. En als je fantascert, worden de onbewuste herinneringen daarvan opnieuw lèvend in mij. Ik zie je in allerlei gestalte. . . en herkén je.

ANGE (*opeens ernstig*).

Het hindert mij, dat je zoiets zegt. . . .

GEERTEN.

Het is wáár.

ANGE.

Ik houd er niet van, dat iemand zijn fantazieën uitgeeft voor werkelijkheid.

GEERTEN.

Is er dan in je gevoelsleven zoo'n klóóf tusschen wat „verbeelding” genoemd wordt en wat „werkelijkheid” heet? Heb je nooit een droom gehad, die zulk een felle emotie gaf, dat de herinnering eraan je even diep bewoog, als had je de aandoening ondergaan in de dagelijksche realiteit? En daarentegen: is het je nooit gebeurde, dat een ingrijpend

werkelijkheidsfeit op zoo vreemde wijze aan je voorbijging, dat je er later géén andere herinnering aan had dan van een droom?

ANGE.

Zeker. Maar ik wist óók altijd nog nauwkeurig, of het wèrkelijk een droom was geweest of niet.

GEERTEN.

Zuiver verstandelijk gesproken. Maar voor je gevoelsleven was er geen verschil. Verstandelijk bezien weet ik ook niet, of er wel incarnaties bestaan. Ik vraag me af, of dit geen gezichtsbedrog is. Of we hier niet te doen hebben met bijzondere bewustzijns-toestanden, die enkel den schijn dragen iets uit vorige levens terug te brengen. . . . Maar in mijn gevoelsleven niet. Daar ondergà ik die bijzondere toestanden als het wonderbaar ontsloten-worden van lang-verhulde verlèdens. . . . En wanneer een ontmoeting met jou, waarvan ik wéét, dat ze in de dagelijksche realiteit de éérste is, mij de aandoening geeft in contact te zijn met iemand, die ik onberekenbaar-lange tijden kén, zonder dat ik dit verder vermag te ontleden, moet ik wel spreken van een voortzetting der verhouding. . . . door de eeuwen. Temeer, als telkens dit gevoel in mij weerkeert en verschillende uitingen van je het naar alle richtingen versterken.

ANGE.

Zóó bezien heb je natuurlijk gelijk. . . . En zóó zou ik van jou misschien hetzelfde kunnen zeggen. . . .

GEERTEN(*glimlacht*).

ANGE.

Waarom lach je?

GEERTEN.

Om je „misschien”.

ANGE.

't Is waar. Dat had achterwege kunnen blijven. Maar vertel me nu eens iets méér van je. . . . fantazieën mag ik niet zeggen. . . . verbéeldingen, is dat een goed woord?

GEERTEN (*licht-plagend*).

Hèt tusschenwoord. . . . Dus je wou weten,